

Skämthistorier och muntra anekdoter : humoresker, roligheter och infall. 5....

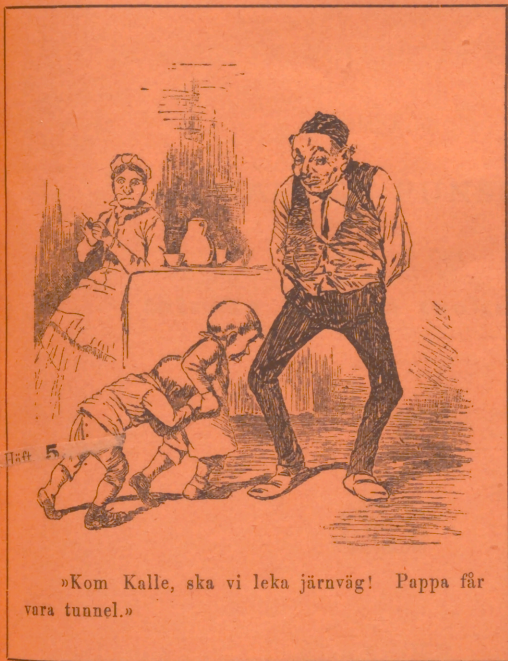
81 Jb

National Library
of Sweden

SKÄMTHISTORIER

OCH
MUNTRA ANEKDOTER.

»Kom Kalle, ska vi leka järnväg! Pappa får
vara tunnel.»

Humoresker, Boligheter
och Infall

utgifna af

KAPTEN PUNSCH

och försedda med

**talrika lustiga
teckningar.**

Femte häftet.

STOCKHOLM. ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

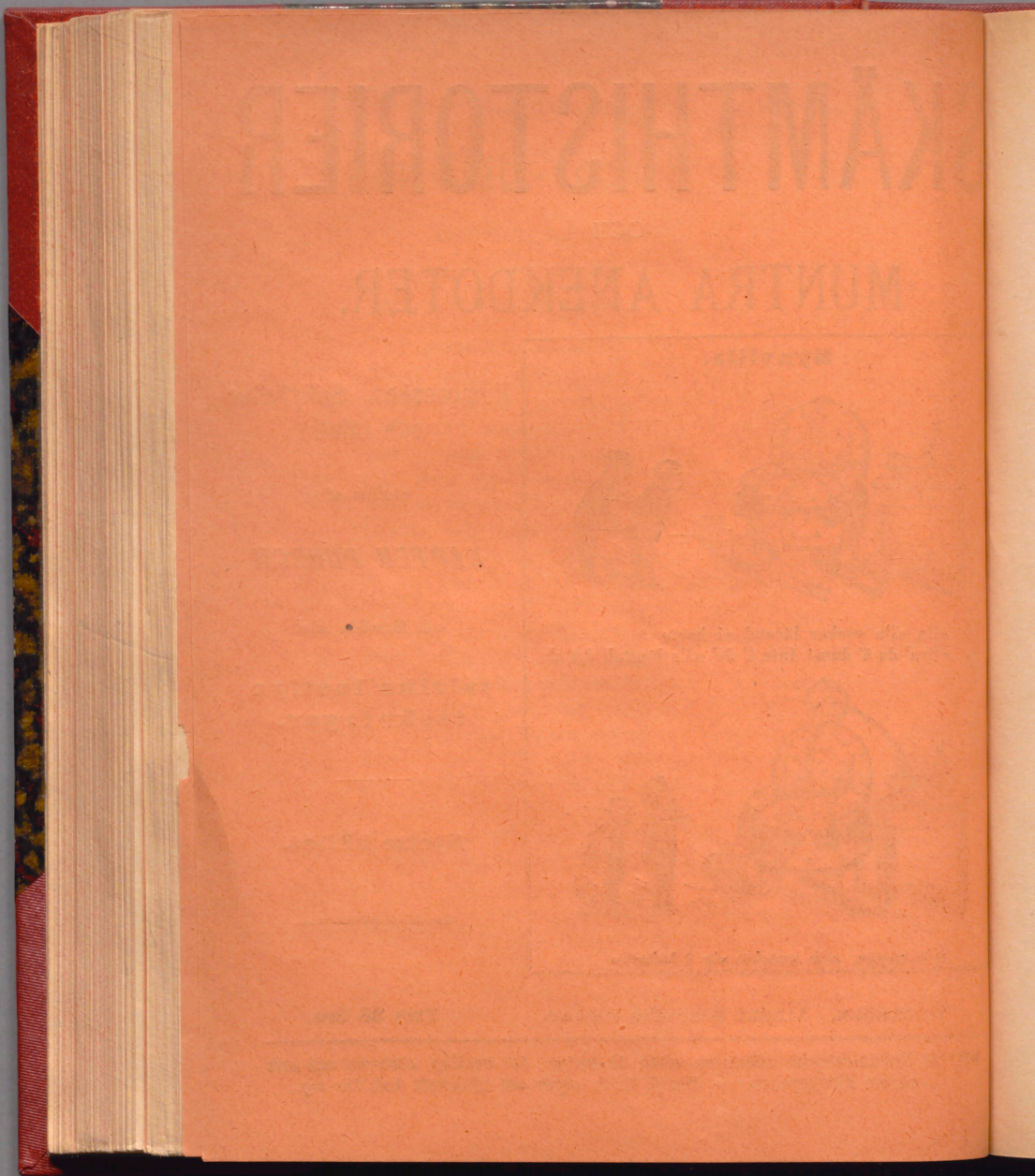
Pris 25 öre.

☞ Af Skämthistorier utkomma cirka 12 häften, till omfång, utstyrelse och pris
såsom föreliggande. — Hvarje häfte utgör ett afslutadt helt för sig.

1892.

KAMT HIS TORIE

MUNTRA ALENDOTER

SKÄMTHISTORIER

OCH

MUNTRA ANEKDOTER.

HUMORESKER, ROLIGHETER OCH INFALL

UTGIFNA AF

KAPTEN PUNSCH

och försedda med

talrika lustiga teckningar.

Femte häftet.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

SKÅMTSISTOFTER

MEMORIA

KARL

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1892.

Giftkapslarna.

(En kärlekshistoria.)

Unge Pelle Päröngren, vi kunna ju kalla honom så inför publiken, var vid en tidpunkt af sitt lif den olyckligaste människa under solen, åtminstone var han själf på det lifligaste öfvertygad härom.

Och orsaken var naturligtvis den gamla vanliga: Pelle älskade en förtjusande sjutton års ungmö, fröken Mary, dotter till hans principal, grosshandlaren Debetson (också pseudonym), och var äfven älskad tillbaka. Men den som inte älskade att få den fattige herr Päröngren till måg, det var den stenrike herr Debetson.

När Pelle för grosshandlaren yppade sin blyga böjelse, och denne ögonblickligen fick klart för sig hur sakerna stodo, tog han bums sitt parti och afskedade Pelle från hans bokhållareplats samt underrättade sin dotter, att hon redan dagen därpå skulle hålla sig beredd att resa långt bort, hvart sade han ej.

Pelle, som fick del af den senare ukasen, var otröstlig. Han skulle säkert aldrig mer få återse sin älskade, ty om han t. ex. beslöte sig för att följa efter henne, skulle han ingen glädje ha häraf, utan antagligen strax bli upptäckt vid minsta försök att närma sig den dyrkade,

ty till all olycka erfor han, att grosshandlaren själf skulle medfölja på resan och sätta sin dotter i säkerhet.

Något måste emellertid göras, innan allt blef för sent. Han måste till hvad pris som helst söka få ett samtal med den tillbedda för att säga henne farväl.

Kanske ett sista farväl! Denna tanke födde blyt-snabbt en annan, som att börja med kom hela Pelles nervsystem att vibrera af de mest stridiga känslor, men som slutligen, sedan den hunnit mogna i ett fast beslut, stålsatte honom så, att han raskt grep sitt värf an och handlade utan ett ögonblicks betänkande, pådrifven af en okufflig energi.

Sedan han tillskrifvit och äfven lyckats till sin käresta framsuggla en biljett, i hvilken han besvor henne att möta sig å viss plats på visst klockslag, skyndade han i en droska till ett aflägsset liggande apotek, å hvilket hans allra bästa vän tjänstgjorde som nykläckt provisor.

Med infernalisk slughet och på grund af sin vänskap till provisorn lyckades han på kortare tid än en kvart, utan att förråda sin afsikt, lura af medikamentsmannen två oblat, fyllda med *mördande gift*.

Han hade nämligen fattat det *ni* så vanliga beslutet att dö tillsammans med den älskade, när ödet ej förunnade dem att få lefva tillsamman.

På utsatt tid var han på mötesplatsen. Och några minuter senare kom äfven den tillbedda. Han hade en vagn till hands, och så satte de sig upp och foro till ett af våra utvårdshus.

Där rekvirerade han ett enskildt rum och en butelj champagne.

När de blifvit ensamma och champagnen serverats, njöto de älskande några minuters oskyldig lycka, talande kärlekens stumma språk öga mot öga. Mer tiden hastade! Den tillbedda var orolig öfver att hon dröjt för länge

ute. Klockan gick redan på sju. Då lade Pelle raskt oblaten i champagneglasen, fyllde dem till brädden, såg giftet och kapsylerna smälta i det skummande vinet, höjde sitt glas och drack sin älskade till. Med tårade ögon tömde hon sitt glas i botten, under det han förhöll sig lugn.

Det sorgliga, tunga värfvet var fullbordadt! Han tyckte sig redan känna giftets verkningar, och hon, som ingenting visste, syntes i hast äfven blekare än vanligt, men gick ännu med lika fasta steg som han mot vagnen, som väntade. Sedan paret åter satt sig upp, befallde herr Pärongren i tysthet kusken att köra till den tillbeddas hem. Ditkomna, skulle de bägge redan ha upphört att andas och grosshandlaren mötas af en hemsk syn!

Men den väntade tragiska upplösningen uteblef. När vagnen stannade utanför grosshandlarens port, lefde ännu både han och hon. Och hon hade till och med kraft öfrigt att förebrå Pelle, att han låtit kusken köra ända fram, så att det helt säkert skulle bli upptäckt, att de råkats.

“Den saken är lätt hjälpt,” förklarade Pelle, och så bad han kusken köra ännu ett stycke. Under tiden togo de unga älskande ett sista rörande och ömt farväl af hvarandra. Och så stego de ur och skildes hasteliga.

Pelle gick hem och skref afskedsbref till vänner och bekanta, under det han timme efter timme väntade sig döden.

Men benrangelsmannen kom inte!

“Det måtte vara ett mycket långsamt dödande gift,” tänkte han.

När brefven voro skrifna och frankerade, gick han ut och lade dem i en breflåda.

Då detta var gjordt, kände han sig litet “sugen” och beslöt att gå in på en restaurant och supéra.

Kyparen gaf han en helkrona i drikspengar, tamburvaktmästaren likaledes. Och en tiggare, som han mötte på Gustafs Adolfs torg, fick resten i hans börs och trodde sig ha råkat ut för en konradsbergare.

Hemkommen letade han med mycket besvär fram en gammal andaktsbok och läste ett par sidor däri, innan han gick till sängs. Sedan han lagt sig, inslumrade han lugnt. Hans sista tanke var hos *henne*, som han älskade.

Han var öfvertygad om, att de snart skulle mötas i en bättre värld.

— — — — —
När han vaknade följande morgon, trodde han först, att hans ande befann sig i ljusare rymder, hvarför han raskt steg upp. Men så fort han fick syn på sina morgontofflor försvann denna illusion. Och nu trodde han ett ögonblick, att han gick omkring i jämmerdalen och spökade i nattskjorta. Därpå klädde han sig långsamt och gick åter att besöka sin vän provisorn.

“Hör du, hvad var det för ett gift, du gaf mig i går?” frågade han, sedan han en stund med pillertrillaren pratat om hvarjehanda ting.

“*Inte fick du något gift, ty gifter lämna vi ej utan recept. Många af mina bekanta ha, liksom du, bedt mig om sådana där ohälsosamma saker, men jag ger dem då ett oskyldigt medikament. Ty när man inte vet af det, är det ju lika roligt att ha ett strösockerspulver, som man visar sina vänner och säger: detta är arsenik! De där oblaten, som du fick, kan du visa dina vänner och säga som så: De här ä' fyllda med cyankalium! Och var säker på, att det är ingen af dem som har lust att öfvertyga sig därom genom att smaka,*“ sade provisorn och drog munnen upp till öronen i ett bredt leende.

Pelle dröp af skamsen öfver att ha varit utsatt för en så nedrig drift.

Sin tillbedda har han återsett många gånger, sedan han förgiftat henne, ty det är nu snart tjugu år se'n.

Hon har varit gift i femton år, precis lika länge som han.

Så att den här historien slutar ändock som den bör med — *giftas*.

Musikaliska kunskaper.

“Hvad är det han spelar där vid pianot? Jag tycker det är detsamma som vi hörde nyss.”

“Det är ett stycke af en italiensk mästare, som heter *Dacapo*.”

“Hur vet du det?”

“Jo, pianisten sa' nyss, när jag tackade honom: Jag ska' spela *Dacapo*, om ni behagar.”

Också en uttydning.

Gossen: "Söta mamma, låt oss få äta upp äpplena i dag!"

Modern: "Nej, min gosse, vi ska gömma dem till i morgon."

Gossen: "Ja, men magistern har sagt i skolan, att man aldrig skall uppskjuta till morgondagen, hvad man kan göra i dag."

Komisk erotik.

(Amerikanism.)

När man reser på järnväg genom Amerikas slättland, förvånas man i synnerhet öfver det intresse, som de betande korna å ömse sidor om banan ägna åt tåget.

Det händer oupphörligt, att kreaturen flöja in på banan, där de antingen bli öfverkörda eller slungade åt sidan af den för detta ändamål å de amerikanska lokomotiven särskildt konstruerade "kofångaren".

Ger man noga akt på djuren, så skall man, om man är fysionomist som jag, lätt finna orsaken till den uppmärksamhet de eljes så "kolugna" varelserna ägna åt trängen.

Detta intresse är uteslutande koncentreradt kring — maskinen.

Hvarför skulle också icke en intelligent amerikansk ko intresseras af ett lokomotiv framför andra "motiv", som hon råkar få syn på?

Det är i synnerhet de unga kvigorna, hvilka icke pröfvat så mycket af lifvet, som när de första gången få syn på ett lokomotiv, se mest intresserade ut.

Först fästes deras blick på skorstenen, som lik ett kolossalt "horn" skjuter ut ur vidundrets "panna".

Så bländas de af glansen från dess "ögon", de bägge lanternorna, när solstrålarna brytas mot reflexplåtarna.

När synen försvunnit, känner den stackars unga kvigan sig underlig till mods.

Lokomotivet är det ideal hon drömt sig. När hon jämför det med sin pappa eller de beskedliga oxfarbröderna, växer hennes passion med lavinens snabbhet.

Hon känner, att hon *älskar* lokomotivet. I sin ensamhet ute på betet blir den unga kvigan poetisk och idisslar för sig själf:

Hur ljuft det är att älska,
Att älska, att älska,
Att älska ett *lokomotiv*,
Ett eldigt 'komotiv.

Så kommer en dag det "vidunderliga", som Ibsen säger.

Den älskogskranka unga kvigan befinner sig alldeles invid spåret, när lokomotivets dånande suckar förnimmas på afstånd. Hon ser det på afstånd och bedåras af dess glödande blickar.

Då gripes den oerfarna unga af ett oemotståndligt begär att kokettera en smula för att fästa lokomotivets uppmärksamhet vid sig.

I nästa ögonblick är hon i ett par språng uppe på banvallen.

Hu-u-u-i! ljuder det från anghvislan.

Mu-u-u-i! svarar den förälskade kvigan i mellankolisk-passionerad ton och slår en klatsch med svansen.

Det är hela kärleksförklaringen!

För att behaga gör den lilla några graciösa kovändningar, hvarefter hon samtidigt dansar menuett med frambenen och cancan med bakbenen framför lokomotivet, som allt mer närmar sig henne.

I nästa sekund svindlar det för hennes ögon, hon känner sig upplyft på sin älskares starka kofångare-
armar och tycker sig med vindens snabbhet förflyttad till
sällare betesmarker, där hennes lokomotivkärlek skall finna
sin belöning och där hon inom en icke alltför aflägsen
framtid skall se sig omgifven af en hel svärm de allra
sötaste små *lokomotivkalfvar*, hvilka rulla omkring på velo-
cipeder tills de liksom sin pappa bli så stora och starka,
att de kunna draga ett helt tåg af vagnar efter sig.

Men hur kort är icke lyckan! När den lilla åter
vaknar till medvetande och slår upp ögonen, finner hon
att allt endast varit en elak dröm.

Lokomotivet är borta, och hon ligger vårdslöst ut-
slungad på betesvallen i en för en ung väluppfostrad
kviga opassande ställning.

Hon suckar och reser sig upp! Då hör hon ref-
benen skramla i kroppen på sig som slantarna i en spar-
bössa. Med möda släpar hon sig till vattningsstället för
att — spegla sig.

Så hon ser ut! Hälften af svansen, med hvilken
hon lärt sig *kokettera* som med en solfjäder, är borta, och
ifrån att vara född mer "kobent" än någon af syskonen
är hon nu efter sin kurtis med lokomotivet — *hjulbent*.

Men sin ungdomskärlek bevarar hon i troget minne
hela lifvet igenom. Och så göra äfven de öfriga kossorna
utmed järnbanorna. Ty de ha alla en gång svärmat för
lokomotivet.

I allas blick har jag funnit uttryckt samma trånande
svårmod och samma poetiska uppfattning:

Hur ljuft det är att älska,
Att älska, att älska,
Att älska ett *lokomotiv*,
Ett eldigt 'komotiv.

En harjakt.

Unge studeranden, herr Agaton Österqvist, hade på sensommaren tillträdt sin första befattning som informator åt ett par förhoppningsfulla plantor till landtbrukar X. och hans fru.

Redan första dagen af sin vistelse vid herrgården intreserades unge herr Agaton alldeles ofantligt af sin nye husbondes arsenal, och då jakttiden började och patronen reste bort på ett par dagar, hade informatorn utverkat sig hans tillåtelse att få låna ett af gevären och en hund för att knäppa en af de många jössar, som funnos å patronens jaktmarker. Nu var herr Agaton visst ingen Nimrod, men han påstod sig dock förut ha skjutit en hare.

Utstyrd med patronens skjutväska, signalhorn m. m., begaf han sig ut, åtföljd af *rapphönshunden*, med hvilken han redan stod på förtrolig fot.

När han gick förbi hundkojan, där stöfvarna stodo kopplade, skällde de ursinnigt vid åsynen af bössan och jägaren, så att Agaton gjorde en stor lof i den tron, att hundarna ville bita honom, om han gick dem för nära. Utkommen på marken, släpptes "King" och försvann ögonblickligen bortåt hafrefälten till, så att herr Agaton icke såg skynten af det ädla djuret mer den dagen.

Och där tumlade "King" om med ett par rapphönskullar, under det herr Agaton, omedveten om bytet, svor

öfver illa dresserade hundar och på egen hand fortsatte jakten.

Efter att under flera timmar ha ströfvat omkring i hagmarkerna, utan att ha upptäckt så mycket vildt som en ekorre en gång, hörde jägaren plötsligen ett prassel i buskarna bredvid sig, och ögonblicket därpå skuttade ett par hvita, fyrfota djur helt lusteligen ur buskarna och ut på den lilla slätt, där Agaton befann sig.

I ögonblicket förde han geväret till ögat och: *pong!* där låg en af hararna, medan den andra med ett språng förskräckt rusade åter in i buskarna, under det han bräkte ett i högsta diskant sorgset vibrerande: *bä-äh-äh!*

När herr Agaton med bytet i hand synade detsamma, upptäckte han, fastän för sent, att det hade *klöfvar* på alla fyra fötterna, som alla *killingar* ha, men att villebrådet för öfrigt mycket liknade en hare. Undersökningen var ej afslutad, förrän jägaren omgafs af en hel fårscock, hvare både gumse och tackor, killingar och lamm bräkte sorgsna "*bän*"! vid åsynen af den stupade lilla.

Herr Agaton skämdes som en hund och lomade i väg, förföljd af den folkkära fårscocken, som under sommaren varit utsläppt på bete i hagen och hvilken fortfor att i korus bräka sina melankoliska "*bähn*" i hans öron.

Så gaf han sig på flykten, ökande sitt lopp. Men efter kom den bråkande fårscocken i kort galopp, till dess jägaren slutligen lyckades nå en gårdsgård och hoppa öfver densamma.

Här kastade han den döda killingen från sig i ett busksnår och skyndade hem.

Och som han ej själf var angelägen om att berätta sin jakthistoria, skulle den troligen ha fördolts i "glömskans natt", därest icke hans goda vän "King" ett par dagar senare, då herr Agaton jämte sitt husbondfolk intog kaffe å verandan, kommit släpande med det bort-

kastade jaktbytet, som han nedlade framför herr Agatons fötter.

“Hvad vill det här säga, hvem har skjutit ihjäl killingen?” frågade patron X., sedan han kastat en blick på villebrådet.

“Förlåt, det är jag, som trodde att jag sköt en hare,” svarade herr Agaton med nedslagna ögon.

“Jaså,” sade hufvudern, småleende. “Se då bättre upp en annan gång, annars vet jag inte, om ’herr studios’ hädanefter får undervisa mina pojkar i naturalhistoria.”

Går gör det.

“Nå, hur går det för dig i skolan, min gosse?”

“Åh, där går det inte bra, men i kälkbacken, där går det, må farbror tro.”

En originell affär.

(Skämthistoria.)

Gubben Magerlund var en af det lilla X-köpings största penningmagnater, åtminstone förfogade han öfver de mest reella valutorna, omsorgsfullt förvarade i en stor grön kassakista. Som vanligt brukar vara fallet med mammonsträlar af gubben Magerlunds kaliber, var han ej ovillig att då och då hjälpa en nödställd nästa med ett litet lån, när han i ersättning fick sina "firu", och han var heller icke ledsen att göra andra lönande geschäft, när tillfälle därtill erbjöd sig. Men ännu hade ingen sett gubben gratis offra så mycket som en dryck vatten på någon af sina medmänniskor.

När därför det ryktet kom ut i den lilla staden, att Magerlund ämnade gifva sin dotter 10,000 kronor konstant i hemgift, när hon önskade knyta Hymens band med någon oförvägen man, så väckte detta ett oerhördt uppseende, ehuru egendomligt nog ingen egentligen kom sig för att nappa på den med ett så pass fett bete utkastade kroken.

Tvärt om fanns det bland den lilla stadens ungherrar ett par spjufrar, herrar X. och Y., som beslutat att ställa till en liten muntration med gubben M. Och som vi framdeles skola få se, dref en af de oförsynta gökarne till och med skämtet så långt, att han inblandade den

oskyldiga fröken Dorotea Magerlund och hennes hemgift i det galna upptåget.

Herr X. hade nämligen vid ett gladt tillfälle slagit vad med sin vän Y., att han skulle ställa så till, att han blef bjuden på middag en dag af gubben M., en sak, som naturligtvis ansågs lika utförbar som att få se en skymt af nordpolen. Vadet ingicks emellertid, och herr X. vidtog redan dagen därpå sina anstalter för att vinna det.

Just när han visste, att herr Magerlund ämnade sätta sig till bords, infann han sig i dennes hem, ringde på, som om elden varit lös, och bad, då husets tjänarinna öppnade, att ögonblickligen få tala vid herr M.

Hans enträgna ton och hans i öfrigt upprörda väsen gjorde, att han blef insläppt. Och ut emot honom kom herr M., med servetten knuten kring halsen samt ögonen uppspärrade och frågade, hur det var fatt.

“Åh, jag har en charmant affär att föreslå er, hvarpå vi båda utan den minsta möda och risk skola förtjäna pengar! Om ni vill gå in på mina villkor, erbjuder jag er 1,000 kronor kontant af vinsten, hvilken är absolut säker, som om den stode i riksbanken,” sade herr X. flämtande.

Herr M. spärrade upp ögonen ännu mer.

“Låt mig få höra, hvad det är fråga om,” sade han med en viss ifver.

“Ånej, ni håller ju på att äta middag, bäste herr M., och jag står just i begrepp att gå hem och göra det-samma. Jag har nu sett, att ni är hemma, vill således inte störa er matro, utan ber att få komma igen om en timme eller så,” svarade herr Y. artigt och drog sig mot dörren.

“Nej, nej, stanna kvar, käre herr X.! Och då ni ännu inte ätit er middag, så går det ju an att göra det

i mitt sällskap. Vi ha gunås inga läckerheter att bjuda på, endast stekt fläsk och bruna bönor, men ett glas godt vin och en slinkrätt tror jag mig kunna åstadkomma," sade herr M. ytterst artig och gjorde en gest inåt matsalen.

"Å, det är alldeles för mycket, och jag tackar på det hjärtligaste! Jag är hungrig som en varg, ty jag har sprungit hela dagen fram och åter i affärer," svarade X.

Ögonblicket därpå sutto X. och hans värd vid middagsbordet, där den förre med glupande aptit slukade allt hvad som bjöds.

Herr M. sökte vid ett par tillfällen föra konversationen in på den där affären, som X. förberedt, men X. urskuldade sig så älskvärdt med, att han först måste stilla sin hunger. Men när kaffet, avecen och cigarrerna omedelbart efter middagen kommo fram, kunde värden icke återhålla sin nyfikenhet längre.

"Säg mig nu, min bäste herr X., hur förhåller det sig med vår omtalade affär?" frågade herr M. i största spänning.

X. smuttade på sin kaffekopp, tände därpå en cigarr, som bjudits honom, satte sig bekvämt till rätta i soffhörnet och började mycket lugnt:

"Jo, ser ni, min bäste herr M., jag har just i dag hört berättas, att ni lär ha sagt, att ni är villig ge er älskvärda dotter, fröken Dorotea, 10,000 kronor i hemgift den dag hon står brud. Är detta sant eller inte?"

"Det har nog sin riktighet, att jag lofvat min dotter detta, men jag förstår ej, hvad den saken har med vår affär att skaffa," svarade herr M. en smula häpen.

"Jo, det har den visst, det," återtog herr X. allvarligt. "Jag har erbjudit er 1,000 kronors andel i den affär jag tänker göra, om ni är mig behjälplig i

dess realiserande! Hör nu mitt förslag: Jag gifter mig med er dotter och får de 10,000, och så ger jag er 1,000 kronor kontant för ert bifall. På det viset slipper ni att punga ut med mer än 9,000 i hemgift. Nå, hvad säger ni om affären?"

Herr M:s svar på denna unika hemställan lät ej länge vänta på sig, och läsaren gissar det säkert.

Herr X. är ännu ungtkarl, men sitt vad vann han.

Patenterade braständare.

(Ungkarlshistoria.)

Veden var sur, men hushållerskan var ändå surare. Minst tio gånger hvarje förmiddag under minst tio dagars tid hade hon gjort försök att tända en brasa i mitt arbetsrum. När då brasan för tionde gången på tionde dagen åter slocknade, brast mitt tålmod. Och i en ton, som ingalunda var ägnad att göra människan glad, utbrast jag:

“Det var väl sju blixterblå stubbsvansade afgrundsandar, kan inte Kristin få eld i det där bränslepartiet, eller ska' jag hjälpa henne, hva?!”

“Han kan ju försöka, men bättre vore, om han lät bli att lägga sig i hvad som inte angår honom och i stället köpte hem en ask patenterade braständare, sådana som de annonsera om i bladen.”

Jag hade sett eländet; de patenterade braständarna bestodo endast af en klump eldfast lera, lika omöjliga att tända eld på som en stråle vattenledningsvatten, *därest de inte först fuktades med nitroglycerin, gasolja eller annat lämpligt flytande brännmateriel.*

Men jag beslöt det oaktadt att föröka mitt huseråd med ett par tre stycken dylika pjäser för att se Kristin, den gamla ufven, gnugga sina geniknölar, på uppfinnningen.

“Hon ska få sina braständare,“ sa’ jag henne, “men kan hon se’n inte göra eld med dem, så bli de det enda arf, jag vid min död kommer att testamentera henne.“

Och dagen därpå gaf jag henne mycket riktigt souvenirer, men behöll själf bruksanvisningen till kvällslektyr.

När Kristin följande dag skulle tända en brasa med de patenterade tegelstensbitarna, kunde jag icke neka mig nöjet att se den gamla öfva sig i clownmimik och plastik.

Först tände hon eld på en af “Jönköpings parafinerade“ och skrubbade tändstickan några slag mot tegelstensbiten, som hon försiktigtvis höll i eldtången, på det hon inte skulle bränna sina egna fem liljekonvaljebrytare.

Hon skrubbade den brinnande tändstickan så länge mot braständaren, att hon till sist hväste fram något ogudaktigt och klatschade med de andra fem, som om hon slagit kastanjetter.

Så tändes en ny sticka med samma resultat, men med ännu vildare klatschningar. Nu reste hon sig, strök eld på ännu en sticka och upprepade för tredje gången experimentet. När denna sticka var till hälften utbrunnen, så att lågan började fladdra kring Kristins fingrar, under det braständaren fortfarande förblef brandförsäkrad, trodde jag ett ögonblick, att människan skulle uppgifva sina vansinniga försök att i hast förvandla ett stycke tegelsten till ett Liljeholmens stearinljus, men jag bedrog mig. I stället fick jag i nästa sekund se den gamla, grinande af smärta, dansa balett rundt kring rummet med eldtången i ena hand, under det hon slog sina kastanjett-hvirflar med den andra handen och deklamerade en improviserad prosabit, åt hvilken mörkrets makter säkert applåderade och ropade “da capo“!

En som lefver för stunden.

“Se här, min gosse, får du på din födelsedag en sparbanksbok med tio kronor i.”

— “Tack, snälla farmor, men jag skulle hellre ta tio öre kontant.”

Ekonom.

(Scen från Hasselbacken.)

“Kypare!”

“Hvad behagas?”

“Ställ undan punschen, som är kvar i mitt glas, och tag vara på min cigarr, för jag kommer igen och vill ha't, när det är slut på manègen.”

Diplomati och kärlek.

(Historiett.)

Arvid — — — ström den eljes så glade gossen, befann sig redan vid tju guett års ålder i det ledsamma predikamentet att vara olyckligt kär. Det vill säga icke på det vanliga sättet, så att han älskade hopplöst, utan tvärt om. Han hade en gång i ungdomlig yrsel förklarar för en hygglig trettio två årig flicka bland sina bekanta, att han älskade henne, samt därefter lika hastigt friat och ögonblickligen fått "ja".

De första veckorna därefter lefde han i ett öfverlyckligt tillstånd, berusad af sin framgång och den ömhet, hvar med han omhuldades af sin "Hulda", ty så hette unge Arvids käre sta.

Men så småningom började han finna tillvaron trist i den mån han blef ångerköpt, ty efter några månaders förlopp ångrade han att han, som han själf sade, "hoppat i galen tunna" och förstört sin ungdom genom att fjättra sitt öde vid en annans. Det äpple, som fresterskan gifvit honom att bita i, kändes med ett ord alltför surt, och att under sådana förhållanden låtsa kärlek är naturligtvis olyckligare än att verkligen vara kär utan förhoppning att någonsin kunna få sitt hjärtas utkorade.

Lika snabbt som unge Arvid fattat sitt förhastade beslut, lika snabbt beslöt han efter en tids förlopp att

slå upp med fästmän. Men icke på ett brutalt sätt, så att de för framtiden skulle bli ovänner, utan på diplomatisk väg.

Sättet var dock icke så lätt funnet. Ung Arvid gnuggade sina geniknölar på alla lediga stunder utan att komma ett enda steg närmare sitt mål. Till sist, när han var på väg att förtvifla om att lyckas, fick han äntligen en idé.

“Ja, så skall det ske,” jublade han för sig själf och knäppte med fingrarna i luften.

Och när han sedan kvällen därpå träffade fästmän och de sutto tillsammans, förtroligt pratande om ditt och datt, utbrast han plötsligt:

“Jag vet inte, om jag någonsin nämnt för dig, att jag under många år svärmat för att bli mormon. Nu har det gått så långt, att jag på allvar beslutit mig för att låta döpa mig, och sedan utvandra vi till Utah, så fort vi blifvit gifta. Saken är för mig ytterst allvarlig, och jag hoppas att du, om du verkligen håller af mig, inte har något att invända mot densamma.”

“Nej, visst inte! Jag är tvärt om förtjust öfver att få följa dig, om det ock bure af till världens ända,” svarade hon öfverlycklig och klappade i händerna.

Han drog en djup suck, och så fortfor han:

“Godt, jag räknade på att ingen uppoffring skulle vara för stor för dig och jag ser däri ett bevis för att du verkligen håller af mig. Men som du vet hålla mormonerna strängt på månggifvet. Skulle du ha något emot om jag, när vi komma ut, möjligen skaffade mig ytterligare ett par tre hustrur?”

Hon tog sig en lång funderare på saken och så sade hon slutligen, långsamt och trovärdigt, under det hon såg honom in i hvitögat:

“Inte skulle jag väl bli så glad i början, det förstår du nog. Men man vänjer sig vid allt här i världen.

Han drog en ännu djupare suck. Och så försökte han med en ny rövvarhistoria om att han öfvertänkte ta sin mor med öfver Atlanten, emedan han eljes var rädd för att hon skulle plåga lifvet af hans bror och svägerska, hos hvilken hon var inackorderad.

Men äfven denna underrättelse medförde ej önskad resultat.

Kärleken hos en trettiotvåårig fästmö är rörande. Den bringas ej ur koncepterna ens af de illistigaste diplomatiska konstgrepp.

När cirkus kom till Lillköping.

En vacker dag öfverraskades lillköpingsborna af följande skriftliga tillkännagifvande, uppspikadt på "röda knuten", stadens och dess myndigheters officiella anslagsplats:

Med Deres Magt nådige tilstand

I dag

Stor Forestilng

i

den högere hästdressure, komik, akrobatik, lindansning, knifkastning, svärdslukning, kunstritt och Ildspisning,

Obs. Mussick udfores af en regimentskapell!

En3', Först plads med sits 50 öre. Andet plads uden sits 25 öre.

Börn og tjenstfolk betala halv.

Obs.! Den nyoppforte circus är belegat i ett tält å torvet.

På eftermiddagen samma dag körde ett par packvagnar in genom tullen och stannade på torget. Uppe å dess öfversta hörn vid rådstuknuten, där lutningen af marken icke öfversteg fem fot på hundra, gjordes halt, hvarefter cirkussällskapet presenterade sig och visade sig bestå af:

Direktören: Halt och enögd, iförd — grå storm med sorgflor, kort och tjock kavaj af lånraggigt tyg, ridbyxor, instuckna i höga snörkängor, rödrutiga fadermördare och dito manschetter.

Direktörskan: i snedgångna ridstöflar, makulaturfärgad gröngul gredelin "ulster", som synbarligen tillhörde mannens aflagda garderob, och en liten "knockabout", riggad på ena örat.

Two manliga artister i hvita bomullskalsonger, stöflar och civila husarjackor, med malätta fårskinnsbräm; den ene i clownhatt och den andre i en gräfsvinsmössa, som till hälften dolde högra örat, hvaraf endast snibben fanns kvar.

Slutligen ett skrangligt flickebarn i kavaj, som räckte till fötterna, med ärmarna instuckna i plaggets fickor; två skabbiga doggar, en brun ponny, fläcktals målad med hvit limfärg och en dito gulockerfärgad, hvars hufvud och ena länd pudrats med kimrök, så att han såg ut, som om han varit i sotarlära. Två större utrangerade, öfverbenta, svinländta och selbrutna, istadiga husarhästar af obestämd ålder och färg, en boricke, en gris och en 30 fots $\frac{1}{2}$ -tums kabel utgjorde den öfriga truppen och rekvisitan. När tältet blifvit uppsatt och åskådarplatserna inrättade, ledde direktören den ena husarhästen fram till rådstutrappan och satte sig upp på dess rygg, iförd en romersk kask och ett rödt pianotäcke ofvanpå den ruggiga kavajen. Efter honom ställde orkestern, fyra man stark, upp sig i ett led; bastuban först, trakterad af en grof, rödbrusig karl i ett slags skogvaktareuniform; samt sedermera b-cornetten, ess-cornetten och "triangeln", trakterade af tre halfvuxna ynglingar i sjömanskostymer, den sista musikanten i knäbyxor och skor à la "baby".

På ett tecken af direktören satte truppen sig i rörelse längs Lillköpings storgata, blåsande en promenadpolonäs i $\frac{3}{7}$ -dels takt.

Vid kvarnen hejdades tåget af fiskalen.

“Hva' ä' ni för ena ettersvarfvade saltmortaler och tattarepack! Tror ni ni får 'lefva röfvarer' hur ni vill här i stan, hva'?”

“Om förladelse, ä' Di maaske borgmästaren, min goe Mand?” frågade direktören. “Daa vil jag ærbördigst sige Dem, at jeg reiser med Hans Majestät Kongens Naade och samtykke... Vil Di kanske si min Pass, saa maa jeg gjöre dem en Visitt og bede Dem og Deres ærede Kone og Börn hedre vor Premiererepresentation med Deres nærværelse! Vil De maaske lyssne til Programet?”

Nu vecklade direktören upp en tapetrulle, som han hållit under armen, och sedan han vrålat fram sitt program, så att två bondhästar, som stodo på kvarngården, slutade upp att tugga på sina hötappar för att med spetsade öron lyssna till rotvälskan, ref han af ett stycke af tapetrullen och räckte det bugande åt fiskalen:

“Værs' go!”

“Vieles Dank!” svarade fiskalen blidkad.

Musiken blåste fanfarer, bondhästarna reste sig på bakbenen och sökte slita sina grimskaff, ett par oxar, som passerade kvarnbron, skenade med en kolryss in på limpbagarens gård, körde hornen i förstugukvisten, där ett par tjog nybakade limpor, stora som små kvarnstenar, lågo för att svalna, så att limporna rullade i kapp som enhjuliga velocipeder utför gatan och ner i det brusande kvarnfallet, där de bums stoppade två af turbinerna, så att mjölnaren kom ut och svor ve och förbannelse.

Under tiden red cirkusdirektören med majestätisk värdighet in på stadskällarens gård och kastade i förbifarten en slängkyss åt köksan, som trängde sig fram för att titta på ståten. Sedan programmet åter lästs upp och musiken blåst fanfarer, rekvirerade direktören: “en halv Bayer” åt sig och en skopa friskt källvatten åt musiken.

Husarhästen, som såg, att han blef utan traktering, gick, under det direktören släppt tygeln för att dricka sitt öl, fram till det öppna köksfönstret och mumsade på ett fat krusbärskräm, hvars innehåll, dock icke tycktes vara honom i smaken, ty ögonblicket, därpå gjorde han helt om och högg en halmhatt från hufvudet på en ung lillköpingsbo. I nästa sekund hade han tuggat och sväljt hatten, hvarvid gossen brast i gråt. Då tog direktören upp en kopparslant ur västfickan, räckte den åt gossen och sa:

“De maa ikke hyle saa urimeligt, min kjære gut. Här ha Di en slant att legge i sparbössen, og hvis de *har mange saadane* där forud saa kan De s'gu naar De vil kjøbe en ny smukk Hat. Ja men kan De saa!” Därmed red direktören åter till torget, där representationen om ett par timmar skulle börja.

För låg beräkning.

“Jag har hört, att Karl varit snäll, medan pappa varit till sta'n. Därför ska' också Karl få en femöring till karameller.”

“Åh, tror pappa att inte jag varit snäll för mer än fem öre.”

En lurad konstentusiast.

(Teaterminne.)

Den täcka och på sin tid i landsorten så omtyckta skådespelerskan, fröken J., omgafs hvart hon kom af en stor skara tillbedjare, hvilka jämt och ständigt uppvaktade henne med buketter, lagerkransar och bjudningar.

Enträgnast bland alla kurtisörerna var dock en löjtnant von Y., hvilken under en hel turné följde fröken J. och det sällskap, vid hvilket hon var engagerad, från stad till stad för att närvara vid hvarje representation som gafs. Så fick fröken J. en vacker dag sin recettkväll å den lilla teatern i **stad. Genast passade löjtnanten på, och för att öfverglänsa fröken J:s öfriga beundrare inköpte han samtliga parkettbiljetterna till kvällens föreställning. Och när sedan spektaktet gick af stapeln, tronade han i all sin glans ensam å sina många platser. Ridån gick upp, och in å scenen trädde direktören med tillkännagifvande, att beneficianten hastigt insjuknat, men att hennes roll för aftonen benäget öfvertagits af en af hennes kamrater, på det ej spektaklet skulle behöfva inställas, då publiken visat ett sådant intresse för programmet, att huset var utsåldt till sista plats. Fröken J:s öfriga beundrare i staden, som måst taga plats på "hyllan" å den enda rad, som fanns på teatern, och som inom sig voro ursinniga öfver det spratt

löjtnanten spelat dem för att imponera på den sköna, jublade och applåderade, under det de oupphörligt riktade sina kikare på den entusiastiske gentlemannen å parkett, som, då han såg sitt attentat misslyckas, dröp af genast vid spektaklets början.

Men nu kommer hela historiens pièce de resistance. En stund efter sedan han gått gjorde den firade beneficianten själf sin entré och spelade under entusiastiskt bifall.

Följande dag for den snopne löjtnanten hem till sitt land igen.

Visitkortet.

(Ur en prästmans memoirer.)

Visitkort borde aldrig finnas till och inte andra kort heller.

Det senare påstår jag i min egenskap af en herrans tjänare, det förra till följd af den ledsamma historia, jag här vill berätta.

För en tid sedan blef jag på en bjudning bekant med en järnvägsingeniör, en i allo hygglig och älskvärd man, fast han kom på den olyckliga idéen att byta visitkort med mig.

Jag var nog obetänksam att ingå på förslaget och stoppade efter bytet hans kort, som till utseendet var precis likt mina egna, i min plånbok, där det sedan blef liggande.

En vecka därefter skulle jag, som förgäfves under många år väntat på befordran, uppvakta länets höfding för att ödmjukast begära hans förord vid sökandet till ett pastorat, ty för några år tillbaka hade landshöfdingen vid ett tillfälle hört mig predika och i mycket smickrande ordalag efter gudstjänstens slut komplimenterat mig för mitt blygsamma föredrag.

Jag tog därför en dag på mig min splitternya bonjour och lade af kaftanen, som var ganska sliten i sömmarna, för till residensstaden och lämnade mitt kort i

händerna på herr landshöfdingens kammartjänare, under det mitt hjärta klappade af oro öfver hur min djärfhet skulle upptagas af den mäktige mannen. Mottagandet var mycket förbindligt att börja med, men mitt hjärta fortfor att klappa i takt med oron i mitt cylinderur.

“Ytterst intressant att få göra er bekantskap, synnerligast som ni nog vet, att jag hyser stort intresse för den nya järnvägsbyggnaden,” sade höfdingen, under det han tryckte min hand och bad mig sitta ned.

Jag förstod visserligen ej, hvarför han blandade den nya järnvägsbyggnaden samman med intresset att få göra min bekantskap, och ännu mer förvånad blef jag, då han fortsatte:

“Nå, hur långt har arbetet avancerat? Äro “sylvägar” utlagda på sträckan genom **sta socken?”

“Det har jag mig verkligen icke bekant, herr landshöfding. Jag har endast en ödmjuk och vördsam hemställan att framställa,” sade jag med tillkämpad fattning.

“Jag förstår, det är mitt personliga stöd ni påräknat.”

“Alldeles, alldeles, herr landshöfding,” afbröt jag, glad öfver att redan ha kommit öfver inledningen.

“För ändring af planen i sträckningen mellan ** och ****.”

Där blef det åter en ny järnvägssammanstötning.

“Nej, det är det just inte, jag tänkte inlägga en ansökan om ämbetsbefordran till patronus i **sta församling.”

“Har han då något med järnvägen att skaffa? Jag visste ej att grefven var aktieägare i banan,” afbröt landshöfdingen.

Jag svettades redan af ängslan att icke kunna besvara de frågor, som ställdes på mig. Jag hade alldeles ingen reda på dessa järnvägsförhållanden, som så lifligt tycktes sammanhånga med min framtid. Men jag beslöt

icke desto mindre att söka hålla god min och så småningom leda höfdingens tankar ur järnvägsspåren från syllarna inpå rätta vägar och svarade därför:

“Jag tror mig veta att herr grefven är stor delägare i banan.“

“Ja, det är så rätt det, stora berget, som skall genomsprängas, ligger ju på hans ägor. Men hvarför icke draga banan i en kurva i dalgången nedanför. Expropriationskostnaden af jorden är ju ingenting att tala om i jämförelse med genomsprängningen af berget. Och lutningen i öster kan ju genom bortschaktning af där befintliga impediment lätt neddrifvas till de i planen reglementerade 1 på 80. Så ha vi förstås bäcken i sänkan. Det sägs visserligen att banvallen skulle sakna stöd här på den lösa grunden, men större svårigheter ha ju många gånger öfvervunnits. Eller hvad är er tanke därom?”

“Jag, jag vet icke rätt hvad jag skall tänka eller säga om denna sak, men jag har icke desto mindre mycken aktning för herr landshöfdingens högst upplysta omdöme. Jag tror således att bäcken icke skulle sakna det stöd, som banvallen förgäfves — förlåt — som järnvägen — nej, berget i lutningen af de reglementerade 1 på 80 skulle — kurva — förlåt — knorfva — —“

Det gick alldeles omkring i mitt arma hufvud, och min förvirring ökades då landshöfdingen återtog:

“Hvad säger ni, har ni ej förstått mig?”

“Jo bevars, men ursäkta, herr landshöfdingen tycks ha missförstått — hm — miss — miss — — tagit miste — och tagit mig för ett misstag — nej, en missåddare, menar jag! — — —“

“Jag förstår ej, förklara er närmare,“ sade höfdingen kallt och borrhade sina små grå ögon i mig.

“Jo, hm, jag menar, menar, att herr landshöfdingen måtte ha förväxlat — — — måtte inte ha växlat —

måtte väx — förväxel — — måtte *ha förfalskat en växel*
nej — förlåt jag ville endast, tänkte endast — tänkte
söka — sönkte täka hm, ett post, blåst, ost, kost, prost,
kompostpastorat, ville jag säga!!! — — —“

Nu ringde höfdingen och kammartjänaren kom in.

“För ut den här mannen och släpp ej in honom än
en gång. Han tycks vara en smula fjåskig, stackarn.“

Kammartjänaren bugade sig och jag följde hans
exempel.

När jag åter kom ner på gatan drog jag en suck af
lättnad. Hade jag icke just då kommit under fund med
att jag lämnat höfdingen min vän järnvägsingenjörens kort
i stället för mitt eget, så skulle jag inom mig ha tänkt
att det vid audiensen ej heller stod så alldeles rätt till
med herr landshöfdingens eget, högt beprisade, ljusa för-
stånd.

I Berns' salong.

Första gästen (en arbetare): "Herrns ansikte förefaller så bekant. Ursäkta, men hvad heter herrn?"

Andra gästen (med sublimt förakt för den som vågat tilltala honom): "Drummel!"

Första gästen: "Jaså, men skulle jag också kunna få veta förnamnet!"

Missförstådd rekommendation.

“Jag försäkrar lilla frun, att göteborgssillen är alldeles utmärkt. Den är nyss ankommen.”

“Är den ankommen? Ja, se då vill jag visst inte ha'n.”

Vive la concurrence!

(En småstadshistoria.)

I den goda staden — —a rådde för några år tillbaka en vild konkurrens mellan bagarne, alltsedan den energiske herr Degelin, som lärt yrket i Stockholm, slagit ner sina bopålar i samhället, öppnat butik på Väster Storgata och placerat en stor gyllene kringla, dinglande på en järnstång, öfver ingången.

Innanför disken skötte herr D. själf kommersen; alltid ämabel mot kunderna, alltid uppsträckt i sida hvita kläder, som en ärkeängel; alltid nyrakad, pomaderad och pudrad med litet hvetemjöl, som än råkat fastna på hans friska, rosiga kinder och än i hans mörka lockar, ägnadt att ännu mer förhöja hans yttre och ge detsamma uttryck af en viss gustaviansk nobless, hvilken ännu mer förhöjdes af ett par krutstänk på kinderna, liknande moucher, ett minne från den tid herr D. så lifligt intresserade sig för skarpskytterörelsen, att han under en fältmanöver rusade fram och afväpnade en fiende i samma ögonblick denne bakom en tall siktade på honom för att gifva eld.

Också rådde endast en mening om herr D. bland stadens jungfrur och hushållerskor: han var odisputabelt stiligare än konkurrenterna, hvilka för resten sällan visade sig i sina butiker och dessutom ej gåfvo mer än

för 16 öre påbröd på kronan, då herr D. däremot gaf för 25.

Men inte nog härmed! Herr D. hade inom sig beslutat att till hvad pris som helst bli enväldig härskare på platsen och utvidga sin affär, så att han småningom skulle kunna förse hela det brödbehöfvande samhället med kringlor, limpor, skorpor och pepparkakor!

En vacker dag öfverraskades därför de goda — aborna med ett tillkännagifvande i stadens tidning, att herr D. icke allenast gaf lika mycket påbröd som förut, utan att han äfven genom inköp af stora kvantiteter såd lyckats så pressa ner priset på råvaran, att han nu kunde baka en tredjedel större bröd än förut.

Detta tillkännagifvande, ägnadt att åt konkurrenterna ge dödsstöten, verkade äfven som beräknadt var. Hela staden strömmade till herr D:s bod, och kommersen antog dag för dag allt större och större dimensioner.

Yrkesbröderna rasade och skuro tänder af förargelse. Och huru de än kalkylerade, blef det dem omöjligt att utan förlust konkurrera med herr D.

“Låt honom hållas, på det här sättet ska han, så vida han inte kan trolla, snart ruinerad få gå ifrån hela baket,” sade de.

Herr Kringlander, som hade den minsta affären, satt hårdast och ansågs vara den som först af alla skulle få slå igen sin butik, hvilken endast var belägen några stenkast från herr D:s. Nästan alla hans kunder hade redan öfvergifvit honom.

Men när nöden är som störst, är hjälpen som närmast, säger ordspråket.

Herr Kringlander fick i sin nöd en idé, och följande dag stod från honom ett nytt tillkännagifvande infördt i tidningen, af ungefär följande innehåll:

Vive la concurrence!

Härmed får jag för så väl gamla som nya kunder och gynnare meddela, att jag från och med i dag tillhandahåller *lika stort bröd till samma pris som min konkurrent, herr D.*, hvarjämte lika mycket "påbröd" erhålles hos mig som hos honom.

Detta meddelande slog ner som en blixtnedslag från en klar himmel.

Stackars Kringlander, nu har han också blifvit galen, sade konkurrenterna, herrar X. och Y., och ryckte på axlarna.

Herr D. såg ögonblickligen sin nyförvärfvade kundkrets minska för att strömma till Kringlanders butik.

För att med ens stämma i bäcken annonserade nu herr D., "att han ytterligare förstorat sitt bröd utan att höja priset!"

Till sin förvåning fann han dagen därpå ett tillkännagifvande från herr Kringlander, att äfven han följt konkurrentens exempel och tillhandahöll allmänheten precis lika stora bröd som denne.

Sedan denna täflan pågått en tid måste de öfriga två yrkesbröderna slutligen bekväma sig att, äfven de, följa exemplet för att få behålla sina kunder, allt under förväntan på att herrar D. och K. snart skulle slå vantarna i bordet, så att de sedermera i sin tur skulle bli ensamma på täppan.

Länge dröjde det ej heller, förrän den vilda konkurrensens upphofsman, herr D., måste slå igen butiken, men herr K., som man förut trott skulle få "krypa i skrinet", såsom den minst kapitalstarke, fortfor vecka efter vecka att hålla konkurrensen uppe.

Då de två återstående konkurrenterna, herrar X. och Y., till sist gjorde honom föreställningar, i akt och mening att få allt ordnad på gamla sättet, och med siffror

visade, hvilka förluster han så väl som de dagligen gjorde, svarade han blott:

“Jag förlorar ingenting!”

“Det var märkvärdigt. Då är det så godt att du först som sist öfvertar mitt bageri, ty jag står inte ut länge,” sade herr X.

“Inte jag heller,” inföll herr Y.

“Det kan jag inte,” svarade Kringlander, “ty som ni bör förstå äger jag i dag som är icke mer än förut. Det är endast min fyndighet jag har att tacka för att jag ej är totalt ruinerad. Men vill ni, som ha pluringar, gå i bolag med mig, så är det naturligtvis genast slut med den här konkurrensen. I annat fall kommer den att fortfara!” sade herr K. leende.

Efter att ha funderat på den saken, gingo vederbörande in på Kringlanders förslag hellre än att nödgas nedlägga sin verksamhet.

Sedan kontraktet underskrifvits och de nya bolagsmännen sutto samman mellan “skål och vägg”, vände de sig till K. och sade:

“Nu kan du väl tala om för oss hur du bar dig åt för att utan förlust uthärda konkurrensen först med D. och sedan med oss?”

“Den saken är lätt förklarad,” svarade herr K. “För att kunna konkurrera med er alla, köpte jag på omvägar först mitt bröd hos D., till dess han gjorde cession, och sedan fortsatte jag naturligtvis — hos er.”

Pikant korrespondens.

En ung fru, nyligen gift med en femtioåring, hvilken hon måste visa alla bref, som hon afsänder eller emottager, skref härförleden till en väninna:

Käraste Sissan!

Tack för ditt bref, som beredt både mig och min man så mycket nöje! Min man finner nämligen ett stort nöje i att läsa andras bref, och det nöjet unnar jag honom så gärna, ty han är eljes långt ifrån nyfiken. Här om dagen bad jag honom t. ex. att tillsammans med mig gå och se en ny pjes på "Dramatiskan", men märkvärdigt nog svarade han härtill nej och påstod sig ha sett så många nya pjeser i sin dar att han nu ledsnat på dem. Stackars gubben, det gjorde mig riktigt ondt om honom, ty han kunde verkligen behöfva något bildande tidsfördrif då och då, nu har han intet annat att muntra sig med än att ta sina små snappsar till maten, morgon, middag och kväll, en vana från ungarlilstiden, som de flesta män vid hans ålder ha och som ju ej är värre än att snusa, en sak som äfven min man gör och som jag gärna unnar honom.

Jag håller af min kära gubbe så mycket, att jag till och med icke skulle ha något emot, i fall han tyckte om att ta in ricinolja ett par gånger om dagen, hvilket jag för min del anser afskyvärdare än allt annat.

Du frågar mig om jag är lycklig i mitt äktenskap!
Hvilken fråga. Ingen kvinna kan vara lyckligare än jag. Min gubbe är ett mönster af punktlighet och ordentlighet. Är frukosten inte färdig på slaget så blir han strax butter och det gläder mig, ty det visar att han intresserar sig för hushållet, så att jag slipper tänka på det ensam.

Är kaffet för varmt blir han ond och dricker det ej, förrän det svalnat, och däri gör han rätt. Jag skall nu ett par morgnar på prof ge honom iskallt kaffe så att han ej vidare får skäl till missnöje i denna punkt.

Min kära gubbe säger själf att han gift sig för att få lite lugn på gamla dar, och jag vill äfven efter bästa förmåga söka bereda honom detta.

Jag har därför försökt lugna honom med att han ej behöfver oroa sig för min framtid, i fall den olyckan skulle hända att han en vacker dag fölle ifrån, ty utom en ganska vacker förmögenhet, hopsparad under "gubbens" kraftigaste ålder, har han äfven tagit lif försäkring.

En stor lycka för mig är att jag förstår mig på att laga mat som är min kära man i smaken. Annars tror jag att jag skulle vara den olyckligaste maka under solen, ty "gubben" har en högst märkvärdig smak med hvilken jag dock lyckats bli så förtrogen att jag kan bjuda honom på så godt som hvad som helst. Jag tror mig till och med om att kunna anrätta en katt så att min kära man icke skall ana annat än att han äter den delikataste harstek.

Du frågar mig om min gubbe är mycket ute, som så många andra äkta män.

Åja! Han går ibland ut på kvällarna och dricker sina små toddar tillsammans med gamla vänner. Det är nästan det roligaste han vet, och det gläder mig mycket att han verkligen kan ha roligt af ett så oskyldigt

nöje. Hur tråkigt skulle det icke vara för mig, i fall han t. ex. vore goodtemplare och ginge hemma och gnåtade hela kvällarna, hvilket han säkert skulle göra. Nej, när han nu kommer sent hem är han glad och upprymd och har tusen små upptåg för sig.

Härom natten kom han t. ex. hem med en gipskatt, som han lade bredvid sig i sängen och sökte tussa på några råttor, som han på skämt tyckte sig se på sängtäcket! (Här öfvergår brefskrifvarinnan till andra ämnen.)

Anekdoter, ordlekar och infall.

Den kloke "Käck."

Käck var ett riktigt underdjur bland hundar, om man fick sätta tro till hans husbondes, kamrer Zs historier om honom, af hvilken här meddelas en på prof.

Här om dagen, berättade kamrern vid ett tillfälle, då jag och Käck voro ute på en liten promenad tillsammans, kom det kloka djuret helt plötsligen rusande mot mig, knogande på en galosch, som han hittat på vägen, där vi gingo fram. Under glada viftningar på svansen ställde han den hittade galoschen framför mina fötter, aldeles som han önskat, att jag skulle taga den med mig.

Som jag emellertid hade mina egna galoscher på mig, begrep jag icke att börja med hvad hunden menade, men efter en stunds fundering gick ett ljus upp för mig, och jag tyckte mig tydligen kunna läsa i det kloka djurets ögon:

Tag galoschen, husbond, ni kan lätt tappa en af era egna, och då är den här rätt bra att ha i reserv!

* * *

Söndagsjägare-otur och tur.

Han: "Tänk dig, gumman min, en sådan förtviflad otur! På hela dagen har jag inte sett så mycket som ett lif. Men på hemvägen, inne å förbjuden jaktmark, sköt två stycken harar plötsligt förbi mig."

Hon (dragande andan): "Gud vare lof, att de inte träffade dig!"

* * *

Förr kände han sig icke riktigt lugn.

"Jag skulle önska, att du vore stum och jag döf!" utbrast en förtviflad äkta man, sedan hans fru en gång i öfver en timmes tid grälat på honom.

* * *

Första stötstenen.

Lille Karl blef jämte en massa annan ungdom under julen bortbjuden i en familj för att roa sig, och föräldrarna förmanade dessförinnan gossen att vara artig och framför allt bocka sig och "tacka", när allt var slut och det skulle sägas "adjö".

Hemkommen från festen frågar "mamma" det första hon får syn på sin älskling:

"Nå, min gosse, du glömde väl ej att 'tacka' tant och farbror vackert, när du tog adjö, som jag lärde dig?"

"Ja, nog tackade jag alltid, men då sa dom: 'Ingenting att tacka för'," svarade den lille med oförställd förvåning.

* * *

En samvetsgrann poliskund.

Polisdomaren: "Ert namn!"

Den anklagade: "Anders Pettersson."

Polisdomaren: "I rapporten står det, att ni vid häktningen uppgifvit er heta Karl Bergström! — Hvad är ert yrke?"

Den anklagade: "Jag är plåtslagare."

Polisdomaren: "Men i rapporten står målaregesäll! — Hvar bor ni?"

Den anklagade: "Besvärgsgatan 995."

Polisdomaren (ser i rapporten): "Här står Österlånggatan 326! Ni har således ljugit allt hvad ni sagt, då rapporten uppsattes. Hvarför gjorde ni det?"

Den anklagade: "Jag hade visst druckit för mycket den kvällen, tror jag."

Polisdomaren: "Ni erkänner således att ni var berusad! Så står det vidare, att ni gjort våldsamt motstånd vid häktningen, hojtat och skrikit, erkänner ni det?"

Den anklagade: "Nej, jag måtte ha ljugit allt som står i den där rapporten, och då det nu är bevisadt att öfver hälften är osanning, så vågar jag nu, då jag är fullt nykter, inte ta på mitt ansvar att något af det öfriga är sant, det heller."

* * *

A quatre mains.

Eleven: "Få också aporna lära sig spela piano?"

Lärarinnan: "Hur kan du fråga så dumt?"

Eleven: "Det är väl inte en så dum fråga. Apona borde väl ha lättare att lära sig spela för 'fyra händer' än jag."

* * *

“Pass för mig!”

Änkeprostinnan F. var en originell personlighet. Bosatt en tid vid X:s järnvägsstation, var gumman alltså oftast utsatt för “drift” af de i detta fall föga nogräknade herrarne på station.

En dag skulle den gamla resa bort på några veckor och infann sig därför i god tid nere på stationen försedd med ett förskräckligt skrymmande bagage, som hon låtit uppstapla i väntsalen.

Sedan hon löst biljett och förgäfves sökt inleda en konversation med “mannen i luckan”, som hade brådtom, vände hon sig ute å perrongen till stationsskrifvaren R., en af de värsta spjufrarne bland alla järnvägsherrarne och sade:

“Hör nu, snälla herr R., säg mig en sak: det är väl riktigt klart med tåget, som jag ska på, så att det inte händer någon olycka på vägen, jag är så rysligt rädd, så!”

“Fru prostinnan kan vara lugn! Att resa med snälltåget om en stund är inte farligt, värre vore det, om prostinnan vore med på *kruttåget*, som ni möta på vägen och som kommer hit om ett par timmar,” svarade R.

“Kru-kru-hut-tåget, hva i herrans namn säger herr R.! Komma vi att möta ett kruttåg, då vågar jag inte följa med, ty om det blir sammanstötning, vore det ju förskräckligt.”

Och efter ett hastigt farväl gick prostinnan in på gästgifvaregården, beställde skjuts där och for på detta sätt den öfver fyra mil långa väg, hon hade att tillryggalägga för att komma dit hon ämnade sig.

Ur samlingarna.

Bref från en tjänstflicka, som utvandrat till Amerika, till hennes i Sverige kvarvarande fästman:

Min elskade ven!

Jag vill nu skriva några rader för att säga Dig hur mycket jag längtar efter Dig och önskar att du måste komma hit över till amerikat där vi ha det mycket bättre än i Sveden. Så att vi kunde få knytta ett ägta förbund och älska varandra i nöd och Lust som ägta makkar såsom Du lovade då vi skildes at komma åter hit. Jag länktar så Gruvligt ty jag skal upriktikt säga at här har jag ingen annan bekant at tala med hemifrån Sveden än Ängtorpakalle du vet såm reste efter mig i våras. Och vi ha råkats och har det bra och han är mycket snäl och vil at vi skal Gifva oss och pussas och klapas jämt och ständigt vilket Du ej får tycka illa vara då jag endast elskar Dig fast uppå mykket långt håll över hosianen. Men icke honom så mykket. Dock kenner jag at jag even elskar honom om Du ej kommer och Skyndar dig innan det bliver Försent.

Din i döden trofasta

Albertina Persdöter.

* * *

Kuggfråga.

“Hvad är det för skillnad mellan en blank 25-öres-slant och en utnött riksbanksfemma?”

Svar: “4 kronor 75 öre.”

* * *

Fantasien

är den bästa borgensmannen. Ty med fantasiens hjälp kan hvarje människa utan kapital bygga sig ett *luftsloft* och ändock ej riskera att efteråt få ge upp staten.

* * *

Skrämskott.

Söndagsjägaren N:o 1: "Du är den värste djurplågare jag känner!"

Söndagsjägaren N:o 2 (som nyss skjutit bom på en hare): "Hur så?"

Söndagsjägaren N:o 1: "Jo, du kan ju *skräm*ma ihjäl de stackars hararna med dina skott."

* * *

Hjältebedrift.

Skämtaren P., som bland sina vänner var långt ifrån känd som någon hjälte, påstod vid ett tillfälle i ett muntert lag, att han en gång kommit i krakel med fem grofva, starka karlar och slutligen fått dem alla att "ta till bena".

"Hur gick det till?" frågade då försiktigt en medlem af sällskapet.

"Jo, sedan de fem karlarna bråkat med mig en stund och slutligen ämnade klå mig, kilade jag min väg. *Då sprungo de efter mig*, begriper ni väl, och på det sättet fick jag dem hastigt och lustigt att springa," svarade P.

* * *

Amerikanismer.

“Jim,” sade en dag en hvit tidningsredaktör i Västern åt sin svarte medarbetare, sedan denne vid notisklippningen icke lyckats få fatt i mer än en eldsvåda, två mord och ett halft tjog smärre förbrytelser, begångna inom territoriet; “Jim,” sade han, “tänker du bli nyttig till något i det här yrket, så låt ju förr dess hellre smälta ner dig till *trycksvärta* i stället för att sitta här i redaktionen — det är mitt råd.”

*

Willy Paxter, en farmare i Ohio, skulle en dag gräfvä en brunn för att få tillräckligt vatten åt sina kreatur. Bäst han var sysselsatt härmed och kommit cirka 8 fot ner rasade jorden samman omkring honom och begrof honom lefvande. Leke desto mindre gräfde Willy, med sin spade, upp sig själf ur brunnen, påstod han, då han efteråt berättade historien för några vänner.

“Hur kunde du det, då du var död?” frågade en af åhörarne och skakade tvislande på sitt hufvud.

“Hur jag kunde det? Jag har aldrig sagt, 'att jag var död'. Jag sade tvärt om, att jag var *levande* begravnen, annars hade det ju inte varit värdt att försöka experimentet,” svarade Willy.

* * *

En njutningslysten.

Söndagsjägaren kommer tillbaka från en utflykt i skogen och stannar framför ett menageri:

“Jag har lust att gå in här ett slag, så kan jag åtminstone några ögonblick få njuta af att se på lite vildt.”

* * *

På gatan.

“Go’ mor’on, frun lilla!”

“Hvad vill du mig, min gosse?”

“Jag vill fråga frun, hur’dant väder det ä’?”

“Ser du inte att solen skiner?”

“Nej, jag ser inte för — tjockan.”

* * *

Förutseende.

Doktorn (som blifvit efterskickad midt i natten):
 "Men, min bästa fru, budet sa' ju, att ni hade en svår
 attack, och att jag genast måste komma — och så finner
 jag er frisk och kry."

Fruen: "Ja, se det beror på min man, som i natt
 dröjer borta längre än vanligt. Var så god och sitt ner
 en stund tills min man kommer, för då kommer också
 nervattacken, det är jag säker om."

* * *

Känslofullt.

En kinkig gäst på en af våra restauranter påstår sig oupphörligt hitta hårstrån i maten, hvilket gjort honom så nervös, att han numera icke ens tål att tänka på sin favoriträtt: *husfudsallad* utan att känna sig illamående.

* * *

Primä referencer.

Affärsmannen: "Bror känner ju Pettersson, som bor vid **gatan; kan man våga lämna honom kredit å ett par hundra kronor på några månader?"

Kollegan: "Tror jag det! *Hur lång kredit som helst* — han betalar ändå aldrig."

* * *

Det fick han.

Revisor H. friade till en ung dam, som dock artigt afslög hans anbud. Förargad häröfver giljade han dagen därpå till den skönas långt ifrån sköna, äldre syster och fick ögonblickligen "ja".

"Ser du nu hvad Ellen var bra mycket förständigare än du," sade H. på förlofningskalaset till sin första flamma.

"Ja, hvarför skulle det inte vara så; mellan Ellen och mig har aldrig funnits något *syskontycke*," inföll den lilla ironiskt.

* * *

Où est la femme?

Det finns något som måtte vara oändligt svårt att få, ty det är mycket eftersökt. Och ändå träffar man på det hvar man kommer. Jag menar nu inte guldets i juvelerarebutikerna eller allt det mynt, man dagligdags kan få se, etc., utan en piga, lämplig att sköta en ungarls hushåll.

* * *

Karnevalsanekdoter och infall.

En dam, kostymerad till postiljon, delade på en karneval ut kuverterade små biljetter, med mer eller mindre skämtsamt innehåll, bland gästerna.

“En bättre arrangerad 'maskis' har jag aldrig sett, här finns ju till och med 'lokalpost' på stället,” inföll en skämtare.

*

En af balgästerna gjorde den anmärkningen, att musiken borde ha fortsatt att spela åtminstone till klockan fyra på morgonen.

“Hva' skulle de tjäna till, det är ju 'nachspiel' ändå,” inföll någon och pekade på alla de glada själar, som vid glastrumpeter och glam slagit sig ned å musikestraden.

*

“Säg mig, hvarför har ni tagit slöjan?” frågade vid kaffet en kavaljer sin dam, som var kostymerad till nunna.

“För att tillsammans med er få ta en — *munk*,” blef det något öfverraskande svaret.

*

“Ska vi sitta vid bordet till höger eller vänster?” frågade en kavaljer sin dam, som bar roddklubbkostym.

“Styr**bord** eller **babord**, det är mig likgiltigt,” svarade hon, i enlighet med den roll hon spelade.

*

En något deklinerad dam, som demaskerat sig, tillfrågades i förbifarten af en maskerad herre:

“Hvad föreställer ni, min nådiga?”

“En snöboll,” svarades.

“Då måtte det vara af den *snön* — som föll i *fjöl*,” anmärkte den maskerade elakt.

* * *

* * *

Lejonet.

(Ur 6:e klassisten Kalle Pettersson juniors kribbok.)

Lejonet är ett roddjur af kattsläktet och så vildt till sin natur, att det till och med angriper vilda människor om det blir retadt. Det lefver i Afrikas urskogar men kan äfven lefva i bur i menagerierna om det invändigt fodras med rått kött. Lejonet kallas af gammalt djurens konung, och därför kalla zoologerna med ett gemensamt

namn allt hvad lejonet härskar öfver: *djurriket*. När lejonen dö, stoppas de upp och förevisas på muséer i de stora städerna.

I Sverige finnas äfven lejon! Det gamla "Göta lejon" sofver med öppna ögon i olikhet med alla andra djur. Det föreställes äfven å vapensköldar, springande öfver tre strömmar, men bör därför ej förväxlas med *sjölejonet*, som verkligen lefver i vattnet.

* * *

Från beväringslägren.

(Militärblommor.)

När jag säger *aersch* så lyftes *hvarenda* fot från marken, förstår ni?

*

Gå inte och skubba er mot hvarann under marschen, som när "ärtorna" koka i en gryta.

*

Hva! Jag tror att det är en *f-n* som haltar i ledet. Har jag kanske kommenderat *halt*, hva?

*

Om ni inte göra handgreppen bättre och det strax, ska ni inte få göra "på *stället* hvila" förrän ni komma hem.

*

Gif akt, har jag sagt, och hör se'n! Ni ska för resten "ge akt" på mig, innan jag säger något.

*

Ut med tårna i 45 graders vinkel! Om ni inte vet hvad en 45 graders vinkel är, så se på mina tår.

* * *

På gärde'.

Instruktören: "Kan nummer 18 säga mig gradbeteckningen för en kapten?"

N:o 18: "En kapten har sex stjärnor på kragen."

Instruktören (öfverraskad): "Sex, det ska bli roligt få höra hvar de sitta."

N:o 18: "De sitta — tre på hvardera ändan af kragen."

* * *

Äkta havanna.

Kalle P., den glada gossen, hade köpt en 3-öres "Gröna nöden" i en cigarrbod, vecklat in den i bladguld och lagt den i sitt cigarrfodral för att drifva lite nojs med sin enfaldige och beskedlige vän, Pålle M., när de nästa gång skulle vara "zusaback".

Och när den högtidliga stunden kom, var hela historien expedierad på ungefär en halftimme, under hvilken tid den spjufvern Kalle pratade sig torr i hälsen, som om han sväljt ett halft kilo pulveriserad harts, innan han fick vännen att ta emot "regalian" och gömma den vid sitt hjärta som något öfverdådigt läckert och dito öfverjordiskt prof på gammal vänskap, uppoffring etc.

Och innan vänskapscigarren öfverlämnades, måste staccars Pålle svära vid sin själs salighet att inte röka den annat än på fastande mage, då han riktigt borde kunna uppskatta och i fulla drag njuta af den härliga aromen etc.

I två veckor därefter gick Kalle och längtade efter det ögonblick, då vännen skulle berätta honom, att han samma dag han rökt upp havannan trott sig vara förgiftad däraf, att hans morgonkaffe möjligen råkat bli kokt på en bunt fosforstickor — men det glada ögonblicket kom aldrig. På femtonde dagen brast Kalles tålmod.

“Hur smakade 'havannan', som jag gaf dig för ett par veckor se'n?” frågade han vännen Pålle.

“Det vet jag verkligen icke, ty när jag kom hem, tog jag af nyfikenhet af guldpaperet för att se hur en äkta havanna såg ut. Dagen därpå var *du* hemma hos mig, och då bjöd jag dig en cigarr, som du äfven rökte upp. Och när du nu påminner mig om 'havannan', så kommer jag ihåg, att det kunde inte vara någon annan än *den* som *du* fick, ty jag hade för tillfället inga andra cigarrer hemma,” slöt den beskedlige Pålle eftertänksamt.

* * *

Utan ridstöflar går det inte.

“Kan bror rida?”

“Nej, jag har aldrig begagnat annat än resårskor.”

* * *

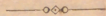
I Tivolimenageriet.

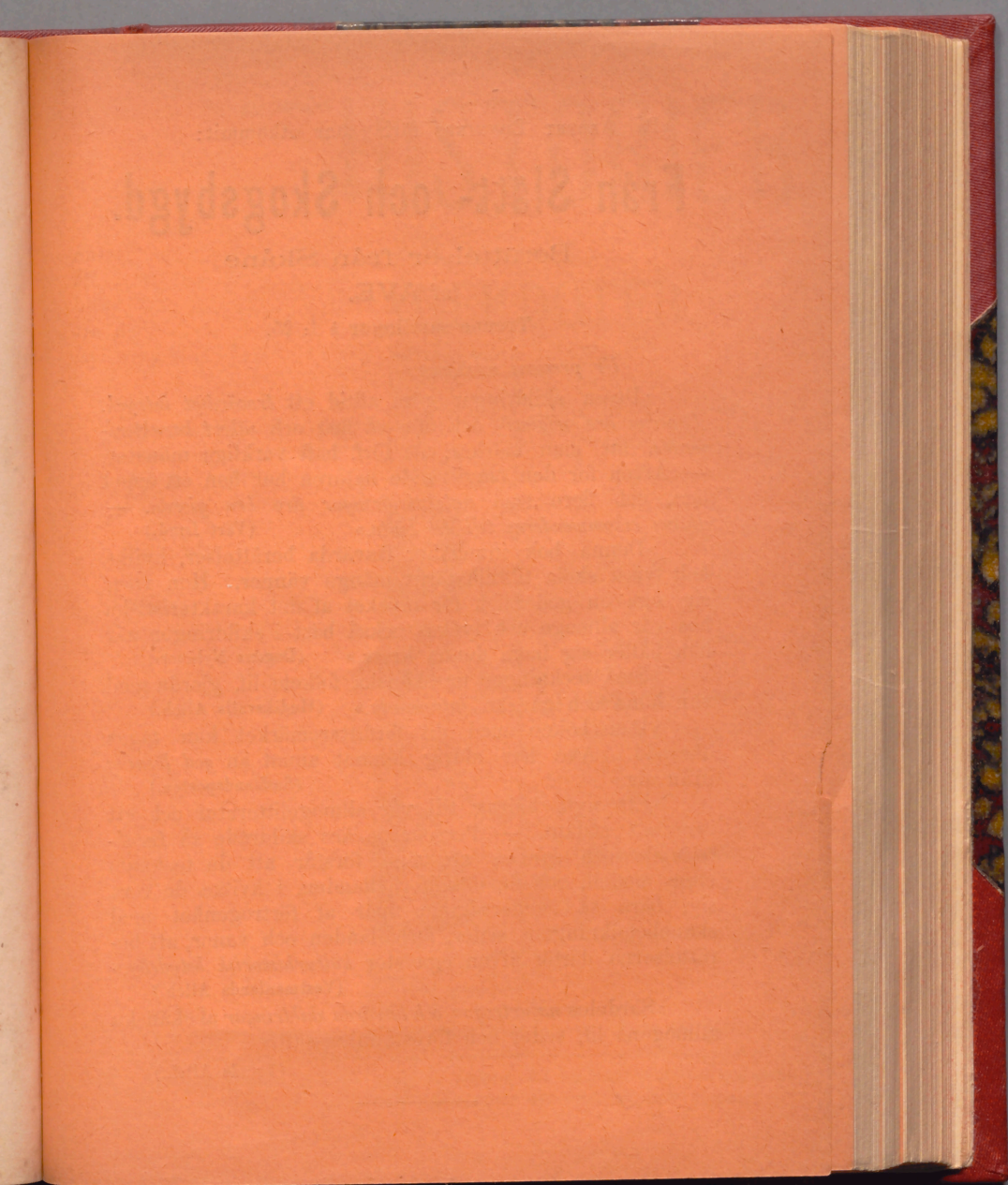
Lille Karl: “Pappa, hur kan det där djuret, som ryter så hårdt, kallas för — tiger?”

* * *

Poliskonstapelslogik.

Konstapeln: "Det här yrket, som jag råkat fastna för, blir, det som alla andra allt sämre och sämre. På de sista två åren har inte så mycket som en enda stöld blifvit begången inom området för mitt 'pass', och att få den glädjen att se en och annan medborgare på 'stiefarne' förunnas mig högst sällan."

På ALBERT BONNIERS förlag har utkommit:

Från Slätt- och Skogsbygd.

Berättelser från Skåne

af AVE.

Tvenne samlingar å 1: 25.

Ur pressens omdömen:

»Dessa skildringar göra alltid ett *trovärdigt intryck*. *Typerna äro originela* och ofta så fast och säkert *karakteriserade*, att man märker, att förf. haft verkliga mönster. — Äfven för den omgifvande naturen har hon ett öppet öga, och flere små *naturskildringar äro bra gjorda*. — *Boken rekommenderas till det bästa.*» (Vårt Land.)

»Denna bok innehåller läsvärda berättelser, hvilka helt visst skola tilltala förf:s många vänner. Hon visar sig ega en god blick för mycket af det karakteristiska hos vår allmoge och lyckas också bäst i skildringen när hon håller sig inom denna krets.» (Dagens Nyheter.)

»Små teckningar ur skånska folkets lif, gjorda med van hand och ganska *intressanta.*» (Hudiksvalls Alleh.)

»Den boken med *det* författaremärket kan tagas obesedd. Ave har aldrig lemnat annat än *god läsning* ifrån sig.» (Smålandsposten.)

»Ett nytt bidrag till vår allmogelitteratur och ett *värdefullt* sådant. — Personerna äro skildrade så *karakteristiska* och *levande* att man förstår att de tecknats efter modell, och de detaljförhållanden, i hvilka de röra sig, bära så ovedersägliga spår af förtrogenhet med skånebefolkningens seder, förhållanden och vanor, att berättelserna därför äfven ega stor *kulturhistorisk betydelse.*» (Vestmanlands Alleh.)

»Särdeles *naturtrogna* och *läsvärda skildringar* af skånska allmogens lif, seder och föreställningssätt.»

(Ystads Alleh.)